

Adam B. Bartoš: KOALICE OCHOTNÝCH IDIOTŮ

- CZ24 News | 13. června 2023

Pěkné počasí posledních dní v člověku snižuje obezřetnost a ostražitost. Když jsme mrznuli ve dvou svetrech a trčeli doma, protože venku byla zima ještě větší a smrákalo se už odpoledne, člověk se více zaobíral válkou a všeobecným marasmem, ve kterém jsme se ocitli. Jak se ale venku udělalo hezky, vyměnili jsme svetry za trička s krátkým rukávem (a dámy a dívky si na sebe vzaly letní šaty) a vyjeli hromadně na výlety, na chaty a chalupy, do přírody, člověk přišel na jiné myšlenky. Což je dobře, z hlediska uchování si zdravého duševního rozpoložení - ale z hlediska přípravy jednotlivce na válečné útrapy to v člověku jakoukoli aktivitu tohoto typu spíše trochu utlumuje. Sám to na sobě pozoruji. Především z důvodu, že pozitivní myšlenky pocházející z tepla, slunce, přírody, čerstvého vzduchu a tvořivé práce na zahradě nejenže zahánějí chmury, ale zahánějí i myšlenky na to ošklivé, co by nás mohlo potkat. Uklímbávají člověka v pocitu, že snad nebude tak zle (jak by mohlo být tak zle, když je tak krásně a všude to tak voní a kvete, že?). Do toho vlastně radost, že jsme přežili tu nepříjemnou zimu, což v poslední době není vůbec samozřejmost a trochu nás to vrací do pozice našich předků v roubenkách - díky, nebo spíše kvůli, Hňupově vládě. Jenže právě tento pocit úlevy se může stát zrádným. Může člověka oklamat...

Tím netvrdím, že by si člověk nemohl užívat hezkého počasí či výletování (konečně, zaslouženě) - ba naopak. Jak říká můj kamarád, Aleš Přichystal, pokud jsi na vše připraven, pokud máš vše hotovo, pokud jsi zabezpečen, pak klidně jeď na dovolenou. Jenže navzdory všeobecnému pocitu klidu, míru a pohody, který na člověka mimo město padá a do kterého ho dostává pučící příroda, šumící bory, hučící vody, zpěv ptáků, teplo slunečních paprsků, neřkuli orosené pivo či vychlazené víno by nás nic nemělo vést k přesvědčení, že už nic nehrozí. Ba naopak...

Právě začalo největší letecké cvičení NATO a potrvá a ž do poloviny příštího týdne - největší v celé historii Severoatlantické aliance (jmenuje se Air Defender). Halasně už několik měsíců ohlašovaná ukrajinská protiofenzíva asi začala (píšu „asi“, protože to na ni moc nevypadá), ale to může být také zavádějící. Protože i když v ní ukrajinské ozbrojené síly zatím moc nepředvedly, riziko eskalace války to paradoxně spíše zvyšuje - když ofenzíva neuspěje, přijdou na pomoc sousední země a konflikt se v podstatě rozšíří. A kdyby se naopak zadařilo Západu a Rusko bylo zatlačeno do kouta, vzrůstá nebezpečí použití jaderných zbraní, protože Rusko v koutě nebude chtít zůstat. V obou situacích to pro naši zemi nevypadá moc dobře.

Četl jsem názory, že by zmíněné vojenské letecké cvičení mohlo spustit horkou fázi války, ať už tak, že by cvičení bylo krytím skutečné vojenské operace nebo nějaké false flag operace, případně, že by v rámci vyostřené situace mohly někomu rupnout nervy, na té či oné straně, a cvičení by se mohlo stát rozbuškou i neplánovaně. To je samozřejmě možné, ale spíše bych sázel na to, že se čeká na červencový summit NATO ve Vilniusu, který bude možná ještě důležitější. Na něm se totiž bude hledat cesta, jak z patové situace (kdy Ukrajina nemůže vyhrát a Rusko není možné porazit, ani svrhnout Putina vlivem sankcí apod.). A tady právě přichází na řadu nebezpečí, které jsem naznačil výše: že totiž pokud ukrajinská protiofenzíva selže (což se v červenci bude vědět už bezpečně, zda selhala, či ne), nastane plán B, který spočívá v tom, že Ukrajině přijde na pomoc tzv. koalice ochotných. A v této koalici je bohužel i Česká republika, což bude znamenat, že Hňupem neustále proklamované „jsme ve válce“, dosud samozřejmě myšlené jako „metafora“, bude rázem neoddiskutovatelným faktem se všemi hroznými následky, které z toho mohou vyplynout. Hňupova

vláda je dost šílená na to, aby to učinila – „chce to sice odvalu“, ale té má vláda evidentně na rozdávání. Odvalu zavřít nepohodlná média, odvalu okrást důchodce, odvalu všechny zdanit kvůli napjatému rozpočtu a vzápětí vyhodit peníze za americké zbraně, odvalu vyhlášovat válku jaderné mocnosti. V podstatě vidíme, že se s tím už počítá téměř jako s hotovou věcí. Proč jinak by si pan Řehka pouštěl pusy na špacír tak, jak to už několik měsíců dělá a strašil lidi mobilizací? Buď je to šíření poplašné zprávy a pan Řehka by za to měl nést odpovědnost, nebo nás na to skutečně připravují, protože vědí něco, co my ne...

A nejde zdaleka jen o to, co řekne nějaký pan Řehka, ale co nedávno řekl nějaký pan Rasmussen, bývalý tajemník NATO, který je nyní momentálně poradcem ukrajinského komika. Pronesl totiž se vši vážností, že pokud Ukrajina na zmíněném summitu ve Vilniusu nedostane bezpečnostní garance (čímž se myslí například vstupenka do NATO) – a ty nedostane už z toho prostého důvodu, že vždy bude nějaká země (nějaké země) proti a budou takový nápad vetovat – přijde na řadu zmiňovaný plán B. Tedy nasazení koalice ochotných, čili armád zemí téměř celé Bukureštské devítky, kteří na Ukrajinu vyšlou své sbory jakoby mimo NATO, jen na základě bilaterálních dohod s Ukrajinou, což ale v praxi bude znamenat téměř totéž, jako přímé angažmá NATO, s jednou výjimkou, kterou si řekneme vzápětí. V tomto podivném spolku válkou nadřazených zemí je samozřejmě největší nadřazenec Polsko, v závěsu za ním pak ČR, Slovensko, tři pobaltské země, Rumunsko, Bulharsko a Maďarsko. Maďarsko by do válečného dobrodružství nešlo, proto říkám, že B9, jak se Bukureštské devítce zkráceně říká, se s koalicí ochotných kryje jen zčásti, i když ze své větší části.

Co je vlastně koalice ochotných? Neformální spojenectví, které je papežštější než papež – natovštější než NATO. Když se Severoatlantické alianci (čti USA) někam nechce, je něco moc riskantní, přiměje své přicmrndávače, aby špinavou práci udělali za ni. Někdy (nebo spíše většinou) sedí v čele přicmrndávajících zemí takové politické vlezdoprdelky, že to Američané ani nemusejí přikazovat, stačí jen spiklenecky mrknout a úslužné vlády se mohou horečnatou aktivitou přetrhout, aby se americkému páníčkovi zalíbily. Někdy dokonce chtějí válčit tak urputně, až vyděsí i samotné Amíky: jako když například zatoulaná ukrajinská raketa převrhla polský valník s hnojem a česká ministryně obrany už vytahovala z kabelky tank a šturmovala do boje proti Rusku, až ji musel zastavit samotný americký strýček Joe. Probudil ze spánku a zhrozil se, že by spojenecké vlezdoprdelky odstartovaly jadernou apokalypsu na vlastní pěst. Takových pomatenců je hojně nejen u nás, ale ještě více v Polsku, na Slovensku, v Pobaltí – ti všichni se už třesou, jsou na startovacích značkách, dívají se na americkou píšťalku a některým tečou nervy tak moc, že omylem startují moc brzy, ze strachu, aby snad nevystartovali moc pozdě. Tak klid, chtělo by se říci, ono se vlastně vůbec nikam běžet nemusí, ale koalice ochotných by běžela tak moc ráda, tak moc ráda by se předvedla, že se snad víc než války bojí toho, že by se nakonec sprint odpískal a nekonal. Jak by se pak před svým páníčkem potom vytáhli?

Jinými slovy, takový spolek poskoků bychom mohli nazvat užitečnými idioty, protože z toho pro ně neplyne nic dobrého, jen samá negativa. Berou na sebe riziko za někoho jiného, ale na druhé misce vah není nic, co by to vyvážilo. Klidně zatáhnou svou zemi do války, aniž by museli, prostě jen proto, že Američanům to tak vyhovuje a oni by jim tak moc chtěli vyhovět. Samozřejmě za to nikdy nic nedostanou, maximálně tak vyřazený a předražený americký vojenský šrot a pár bezcenných medailí či prebend, ale podrbání za ouškem od amerického prezidenta je pro některé politické ubožáky natolik lákavé, že klidně svou zemi kvůli něčemu tak nízkému obětují. V našem případě to bude znamenat, že pokud budou naši vojáci na Ukrajině, jsme přímými účastníky konfliktu a pro Rusko tedy jednoznačným cílem. Je také velice pravděpodobné, že dříve či později některý z českých vojáků může na Ukrajině pod ruským úderem padnout a premiér Hnup může vyhlásit válečný stav, aby se zlému Rusku za padlé vojáky „pomstil“. Což opět povede k témuž – budeme-li ve válce s Ruskem, jsme pro Rusko legitimním cílem. Někteří z politiků si při této představě nejspíše ucvrnkávají do textilu, ale obyčejný člověk by se z něčeho takového radovat neměl, protože to můžeme odskákat

všichni.

Nyní teprve dávají smysl Řehkova slova o tom, že Rusko je na trajektorii střetu s NATO a že v tomto střetu budeme coby Česká republika od první minuty a nejen svými profesionálními vojáky, ale zapojit se prý bude muset celá společnost. Tohle nikdy nedávalo smysl – členové NATO přeci hlasují o tom, jak se zachovat v případě napadení členské země nepřitelem, článek 5 neznamená automaticky, že mu přijdou vojensky na pomoc (proto také NATO nic negarantuje). Proč tedy někdo už dopředu tvrdí, že budeme ve válce od první minuty? No, v případě vyslání koalice ochotných – koalice užitečných idiotů – bude samozřejmě Česká republika první na značkách – a také první na ráně. A potom je jasné, že ta hrstka profesionálních vojáků nebude stačit a proto nám Řehka vyhrožuje mobilizací, protože před Američany se přece nemůžeme blýsknout jen pár tisíci vojáky, ale musíme ukázat, že si vytoužené americké podrbání zasloužíme... Koalice ochotných idiotů nebude čekat na žádné NATO, na žádné hlasování, na žádné debaty, ona prostě nakluše na Ukrajinu na vlastní triko. Proč? Protože máme mindrák, že nejsme dostatečně bráni vážně (v EU, v NATO), protože máme oprávněný pocit, že na nás západní země kašlou a my si chceme zasloužit, že do této party patříme, takže se klidně nabídneme, že uděláme cokoli (klidně i nějakou špinavou věc), jen proto, aby nás vzali mezi sebe a poplácali nás po zádech. Třeba si nás pak budou i všímat...?

A pak je tu ještě jeden mindrák, který vysvětluje, proč český premiér s vizáží prošedivělého Harry Pottera chce jít s pomyslnou stříkací pistolkou na ruského jaderného medvěda. Zastydlá puberta těch, kteří mají mindrák z šedesátého osmého. Na odpor se tehdy nikdo nepostavil, bojovalo se jen letáky, vtipy a nápisy vápnem na vratech. Politici se „posrali v kině“ a občané jakbysmet. A tak – aby se někde vyškralal alespoň jeden hrdina – vytahuje se jakýsi Kriegel, který prý „nepodepsal“, ale on ani nemohl, protože na jednání v Moskvě nebyl pozván, což se neví, protože se to zamlčuje a v oslavném novém filmu o něm se to nejspíše nedozvíme – ovšem historik Vladimír Čermák o tom píše jasně – nebyl pozván, protože sovětské vedení ho evidovalo jako agenta Mossadu, a tak ho nechalo čekat na hotelovém pokoji. Ale to jen tak na okraj. Zkrátka – nikdo se nepostavil Sovětům na odpor a politici z toho dodnes mají mindráky. Samozřejmě ti dnešní se nemohli postavit na odpor, protože v té době ještě ani nežili nebo si v té době hráli na pískovišti, ale mají mindráky za své otce, kteří se nezmohli na odpor a potom se ještě navíc „posrali v kině“ i po druhé – totiž při normalizaci. Dnes by chtěli být hrdiny, kteří to Rusku natrou, kteří mu to vrátí, kteří mu to oplatí, kteří mu to nandají, tu máš, ty zlý Rusáku, za všechno to příkoří, za to, že jste na nás byli tehdy tak oškliví, že jsme se vás báli a ani nepípli. Dnes si hrají na vojáky, dnes si hrají na hrdiny – samozřejmě ale jen z pozice teplé kanceláře, případně ze zatemněného vlaku, který jede maximálně tak do Polska. Je v tom i mindrák z odpískané mobilizace v třicátém osmém, kdy prý národ chtěl bojovat, ale politici se zalekli (spíše ale: poslouchali příkazy vyšších zednářů, že pane Beneši?). A dnes je to přesně naopak, ale vlastně stejně – národ bojovat nechce, protože neví, proč by měl, dobře totiž ví, že to není v jeho zájmu a že se ho tento konflikt netýká, ale politici do boje tentokrát naopak burcují. Že by se pochlapili a byli najednou stateční? Ale kdeže. To jen zase poslouchají příkazy výše postavených zednářů, kteří dnes – pro změnu – válčit potřebují (tak jako tehdy potřebovali, aby Československo nekladlo odpor). Všimněte si, že Maďarsko, které by mohlo mít z hlediska neblahé historické zkušenosti (rok 1956) motivaci, jít do války s Ruskem, do ní nejde. Nemají žádný mindrák, protože byli tehdy stateční, když stateční být měli. Dnes si proto nepotřebují nic dokazovat. Ale my, kteří jsme byli ponecháni v 68. Západem na holičkách (podobně jako Maďari v padesátém šestém) a proto jsme svůj „socialismus s lidskou tváří“ raději pod sovětskými hlavními odvolali, se dnes chceme témuž Západu zalíbit svým náhle objeveným hrdinstvím? Mám jiný než všeobecně přijímaný názor na události roku 1968, ale přesto musím říci, že si myslím, že politici jsou od té doby zamindrákovaní, a to není dobře.

A když už tu byla řeč o tom, že Západ nás nechal (a Maďary také) na holičkách, což Západ udělá vždy, když vycítí, že riziko je příliš velké – nejprve vyburcuje své „partnery“, pak ucukne a nechá je v tom – tak přesně tak to dopadne v případě, že se banda ochotných blbů nechá vmanévrovat na

Ukrajinu a tam se, nedej Bože, něco semele. Nemusíme být velkými znalci historie, abychom věděli, jak se k nám Západ asi zachová, až nám zase poteče do bot. A mělo by nás hlavně trknout toto: pokud samotný článek 5 Smlouvy NATO skutečně právně nijak negarantuje naši ochranu a bezpečnost ani dnes (protože mluví pouze o tom, že naši spojenci „zváží, jak zareagují“), jakou garanci budeme mít, až na Ukrajinu půjdeme bez NATO, na vlastní pěst? Myslíte, že NATO nám pak přijde na pomoc? Neřekne nám spíše – éto vaše dělo? Nebo tedy spíše přesněji: it´s not our business...?

AUTOR: Adam B. Bartoš

[ZDROJ](#)